

פילה, נוסח הורו. משפחתו של יצחק יוסף, היושב בפינה הימנית, מסבה לארוחת צהרים (פילה מטוגן לפי שיטה הודית). היא מארחת שני חברים רווקים, שוכני המעברה, המתבלים את סעודתם בקארי מפולפל.

שניים שעלו. החשמלאי דוד משה פנקאר, חובש הכובע, וחברו בן-ציון סולומון, שנפצע ברגלו מקלע שורה עליידי מסתננים, עלו לפני שנתיים מהודו.

כשנכנס המנהל אל שבעת הנפגעים ובני עדתם שהתקבלו בינתיים בהדסה והתנצל בהסבירו את העיכוב באי-הבנה מצערת, זעמו בני-ישראל, שאלו (באנגלית מצוין יינת, שהיא לשון אדם השנייה של כל הגברים מבני ישראל): "כיצד יכולה להיות אי-הבנה כאשר בני-אדם מוטלים פצועים וזבידים?"

בבוקר, מת התינוק. כמה ימים לאחר מכן שוב וזעזעה העדה הקטנה עליידי העקרון ההודי המקודש גם להם להגיש עזרה לכל הנצרך לה. אם לתינוק בן חודש שחלה ניסתה להכניסו לטיפול במרפאת קופת-חולים שעה שבעלה עבד בבאר-אורה, אך לא נתקבלה כיוון שפנסק בעלה לא היה בידיה.

אחר שנודעה ממקום למקום, גואשה וכיוון שהיום היה יום ששי, נאלצה לחכות, אחר שוב בעלה, עד יום הראשון. אך בבוקר מת התינוק.

לא טוב מזה היה חלקה של אשתו של יצחק יוסף עצמו, שהוצאה (מחוסר מקום, כנראה) חמשה ימים בלבד אחר לדתה את בנה הרביעי מבית-החולים, למרות היותה חולה וחלושה. "ואחר כך היתה חולה מאד", סיים יצחק יוסף, ממורמר וכאוב.

בית-הספר המקומי אינו מקבל את ילדיהם, הם נאלצים למסורם לבית-הספר של המיסיון האמריקאי שנפתח בעיר (אומרת מחלקת החינוך של עיריית באר-שבע: "להדג", בבית-הספר בעיר מקום לכל ילד החייב לבקר בו לפי חוק חינוך חובה, אולם בני-ישראל אינם שולחים את ילדיהם לבית-הספר הממשלתיים במתכוון, מבכרים שיבקר בבית-הספר של המיסיון הבריטיסטי, ששפת הוראתו היא אנגלית, החשובה במאד לבני-ישראל).

אם זקנה שבנה גוייס לצה"ל, לא זכתה להענקת החודשית המקובלת, למרות שבנה היה מפרנסה היחיד, נאלצה להסתפק ב-500 פרוטות ליום, שכר שמירה על תינוקה של אחת מפקידות טול-בונה בבאר-שבע. בכך הופר, לעיני כל בני ישראל, עקרון כיבוד ההורים, החשוב להם ביותר.

כאשר אחד מבני-העדה, משתמט, נתפש בשעת סריקת המשטרה הצבאית וחוייל, לא קבלו קרוביו, שחששו כי נרצח עליידי מסתננים, כל הסבר מגיח את הדעת על מקום הימצאו, נרגעו רק כעבור שבועות כשהופיע לחופשתו הראשונה.

כמות, לא איכות. חוזר ומודה דברם של בני-ישראל: "אנחנו באנו ארצה כחלוצים. ידענו כי משבר כלכלי וחברתי חמור עובר על המדינה. היה ברור לנו כי האנשים הפוגעים בנו במעשי יומיום קטנים ומבוזים, אינם אלא בערים, שוטים חסרי-תבונה. שוב אין אנו יכולים לעמוד בכך. עשינו כל שיכולנו משך שנתיים מאז עלינו ארצה להסתגל לנוהג בני-הארץ, להבין כי הם אינם פוגעים בנו במתכוון ולא הצלחנו."

לכן החליטו רובם (כ-60 אחוז) של בני-ישראל לחזור להודו ורק אלה שמכרו כל רכושם וניתקו את כל קשריהם יישארו כאן.

כשהושמעו דברים אלה אחר הפגנות ושבתות-שבת בבניין מחלקת הקליטה התלאביבי, לסיום הסכמת הסוכנות היהודית להשיב את בני-ישראל להודו (על חשבונה) באם לא יעלה בידה לשפר את תנאיהם ולהשביע את רצונם תוך חודשיים, הצטרף ד"ר עמנואל אולסבנגר, המלומד בן ה-63 שהעלם מהודו יותר ממנו הצטרפו אלה שראו בכך את כשלונה המוחלט של שיטת ההעלאה (אשר אותות ראשונים לכשלונה כבר נתגלו לפני שנתיים עם שיבתם של כמה מאות מיוצאי הונגריה ומאיוקו לארצותיהם) שעיקרה האחד הוא: כמות, לא איכות.

